కుక్కపిల్ల

'నియార్కస్'

ప్రొద్దు వాటారుతోంది. సూర్యుడు పశ్చిమాన ఎర్రగా రక్తపు రంగులో కన్పిస్తున్నాడు పెదబాబుగారి మిగిలిన కుక్కలన్నీ సూర్యుడి డ్యూటీ అయిపోతోంది గదా యిక 'మన డ్యూటీ ప్రారంభం' అనుకుంటూ ఇంటిచుట్టూ తిరుగుతున్నాయి. నాకు మట్టుకు చాలా బద్ధకంగా ఉంది. 'సూర్యుడు అటు మునుగుతున్నాడూ అనగానే కుక్కలకి బద్ధకం ఎక్కడి దక్కడ మాయమైపోవాలి' అనేది అమ్మ. నిజానికి శ్రద్ధగా కాపలా కాయడంలో మా అమ్మనే చెప్పుకోవాలి. రాత్రింబవళ్లు ఆ 'క్లబ్' చుట్టూ తిరుగుతూ కొత్త వాళ్లెవరైనా వస్తే మీద పడినంత పని చేసేది. నేను కూడా ఆవిడ అడుగుజాడల్లోనే నడుస్తాను. కాని ఇవాళ ఎంచేతో ఈ పచ్చగడ్డిమీంచి లేవబుద్ధవటంలేదు. ఇంట్లో పెదబాబుగారూ, ఆయన సతీమణి, రాజబాబూ లేరు. అమలాపురంలో కాబోలు బంధువులింట్లో పెళ్లికి వెళ్లారు. రేపటిదాకా రారు. ఇంట్లో కాపలాకి నాతోబాటు ఆరు కుక్కలూ, వెంకన్నా ఉన్నాయి.

చీకటి పొగలా వూరంతా నెమ్మదిగా పరుచుకొంటోంది. మనస్సు ఏదో ఆలోచిస్తోంది. ఇలాంటి సాయంత్రాలు నేను ఎన్ని చూసి ఉంటాను ? నేను చూసిన సాయంత్రాల సంఖ్య మటుకు ఆట్టే లేదుగానీ గడించిన అనుభవం యెక్కువేనని నా అభిప్రాయం. ఇంత చిన్న వయసులో ఇంత అనుభవం సంతరించుకున్న కుక్కలు ఈ ప్రపంచంలో ఎన్నో ఉంటాయంటే నేన్నమ్మను.

ఇవాళ ఇలానే బద్ధకంగా ఈ పచ్చగడ్డిమీద కాళ్లు చాచుకు పడుకుని పాత జ్ఞాపకాలు నెమరు వేసుకోవాలనిపిస్తోంది. మనసులో పాత సంగతులు ఒక్కటొక్కటే జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి.

*　　*　　*

నేను రాజోలులో (అన్నట్టు రాజోలు చాలా మందికి తెలీదు గాబోలు. శివకోడు పక్కనే ఉంటుందిలెండి.) 'ఆఫీసర్స్ టెన్నిస్ కోర్టు' పక్కనే ఉన్న ఓ పాడుబడ్డ కట్టడంలో పుట్టానట.

నేను పుట్టేటప్పటికి యిప్పుడున్న ఆఫీసర్స్ క్లబ్ ఉండేదిగాదు. అప్పుడు పిల్లల హైస్కూలు కూడా భారంవారి వీధి అవతల ఉండేదిగాదు. కొట్లలాంటి గదుల్లో పాఠాలు చెప్పేవారు. నేను పుట్టినప్పటి సంగతులు మా అమ్మే చెప్పింది. చిన్నప్పటి సంగతులు ఎంత ఆలోచించినా జ్ఞాపకం రావెందుకో మరి. కాని, వయసు పెరిగేకొద్దీ పరిశీలనాశక్తి పెరుగుతుంది. సంఘటనలు మనసులో జ్ఞాపకం ఉండిపోతాయి. నా జీవితంలో మొట్టమొదట జరిగినట్టు జ్ఞాపకం ఉన్న ముఖ్య సంఘటన.....

ఇంకో వారం రోజుల్లో క్లబ్ ప్రారంభోత్సవం ఉందనగానే మాకు తెలిసిపోయింది. ఆరోజు సాయంత్రం కొత్తగా కట్టిన క్లబ్ బిల్డింగ్ బయట నేల తడిపి మడత కుర్చీలు పరిచారు రోజూలానే. ఒక్కొక్కరూ వచ్చి ఆసీనులయ్యారు. చీకటిపడేవరకూ ఇష్టాగోష్ఠి చెయ్యడం రివాజనుకోండి. నేను కొంచెం ఎడంగా కూర్చుని వాళ్లు మాట్లాడేది అర్థంచేసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను. మా కుటుంబం మొత్తం అలా వూళ్లోకి షికారు బయల్దేరారు. వాళ్లకి వీళ్లు చేసే సంభాషణ బొత్తిగా నచ్చదు. 'మనకు అర్థం కాని విషయాల్లో తలదూర్చడం అవివేకం అంటుంది అమ్మ. సోదరులు ముగ్గురూ 'అవు' నంటారు కాని నేను 'తెలీని విషయాలు తెలుసుకోడానికి ఎందుకు ప్రయత్నించకూడ' దంటాను. వాళ్లు నా మాట లెక్కచేసేవాళ్లు కాదనుకోండి.

సరే .... వాళ్లు అనేక విషయాలమీద చర్చలి సాగించారు. ఇంతలో రామశాస్త్రిగారు (ఆయన క్లబ్ సెకరెట్రీ) 'ఏమండీ క్లబ్ ప్రారంభోత్సవానికి ఫలానా ఆయన్ని పిలుస్తున్నాం' అన్నారు. అందరూ క్లబ్ ప్రారంభోత్సవం గురించి చాలా సేపు మాట్లాడారు. వాళ్ల మాటలవల్ల మరో వారం రోజుల్లో క్లబ్‌ని తెరవడానికి ఎవరో పెద్ద మనిషి వస్తారనీ, అప్పుడో ఉత్సవం చేస్తారనీ అర్థమయింది. నేను అలా వింటూండగా అక్కడికి ముగ్గురు కుర్రాళ్లు వచ్చారు. వాళ్లు నాకు కొంచెం తెలిసిన వాళ్లే. ఇద్దరు కామేశ్వరరావుగారనీ ఓ ప్లీడరుగారి అబ్బాయిలు. మరో అతనేమో డాక్టరు రామారావుగారి అబ్బాయి. 'ఏమిటోయ్ శేషూ! యిలా వచ్చావ్ ?' అన్నారు శాస్త్రిగారు.

"ఏమండీ... క్లబ్ ప్రారంభోత్సవం రోజున 'కుక్కపిల్ల దొరికింది' డ్రామా వెయ్యాలని నిశ్చయించుకున్నాం'' అన్నాడా అబ్బాయి. 'భేష్. 'రిహార్సల్స్' బాగా వెయ్యండి. అలాగే వేద్దురుగాని' అన్నారు రామశాస్త్రిగారు. పక్కనే కూర్చున్న హెల్త్ ఇన్‌స్పెక్టర్ సూర్యనారాయణగారు నవ్వుతూ 'ఇదుగో శేషూ! మీ 'డ్రామా' లో కుక్కలు కావాలి కదూ! పాపం, అక్కడ కూచుంది చూడు దాన్ని కూడా వేసుకోవోయ్!' అన్నారు. అందరూ నవ్వుతూ నావంక చూసేసరికి గాభరాగా అక్కడ్నించి తప్పుకున్నాను.

'కుక్కపిల్ల దొరికింది' లో నేను నటించిన ఆ సమయం మర్చిపోలేను. 'వేదిక' మీద ఉన్నది చాలా తక్కువ కాలమైనా నా సాటి కుక్కల ముందు ప్లీడరుగారబ్బాయి తన్ను ఎత్తుకుని దీపాలకాంతితో వెలిగిపోతున్న వేదిక మీదకు తీసుకువెళ్తుంటే ఏ కుక్కపిల్లకి గర్వంగా ఉండదు? వెనక వరసలో నిలబడి రెప్పలార్పకుండా నావంకే చూస్తున్న అమ్మవంక ఠీవిగా చూసి నవ్వాను.

ఈ సంఘటన తర్వాత చాలారోజులు మామూలుగానే రోజులు గడిచిపోయాయి. ఓరోజున మాత్రం జన్మలో మరిచిపోలేని ఓ సంఘటన జరిగింది.... భారంవారి వీధిలో ఉన్న కుక్కలకీ మా ప్రాంతం శునకాలకీ ఆజన్మ వైరంట. నాకు తెలీక ఓరోజు సాయంత్రం క్లబ్ పరిసరాలు వదలి షికార్లు కోసం భారంవారి వీధికేసి చాలా దూరమే వెళ్లాను. ఈ పేటలో కూడా పెద్ద పెద్ద ఇళ్లున్నాయే అని విస్తుబోతూ నడుస్తుండగా హఠాత్తుగా, ఎక్కడ నుంచి వచ్చిందో ఓ భయంకరమైన మృగం నా మెడ పట్టుకుంది. ఓ క్షణంలో ఎలా మూగాయో ఆ పేటలో కుక్కలన్నీ నా ప్రాణం తీయాలని సంకల్పించుకున్నాయి. నేను ఎలాగో గింజుకుని వాటి బారినుంచి తప్పించుకుని పిక్కబలం చూపుతుంటే ఆ పాడు కుక్కలు వదలకుండా వెనకపడ్డాయి. ఇక ప్రాణంమీద ఆశ వదిలి కళ్లు మూసుకు పరుగుపెడుతూ సెంటరుదాకా వచ్చేసరికి అక్కడ స్కూల్కునుంచి వస్తున్న పదిమంది కుర్రాళ్లు రాళ్లు పట్టుకుని ఆ దాడికి అడ్డం నిలబడ్డారు. ప్రాణం రక్షించబడింది. ఒకసారి కృతజ్ఞతాపూర్వకంగా వెనక్కి చూసి అదే పరుగు పెట్టాను. 'క్లబ్' దగ్గర కొచ్చేసరికి 'చావు తప్పి కన్ను లొట్టబోయిందంటారే' అలా అయిందన్న మాట.

ఆ తర్వాత నేనెప్పుడూ భారంవారి వీధి వైపు కాలు కదపలేదు.

ఈ పై సంఘటన జరిగిన రెండు వారాలక్కాబోలు నాకు స్థానచలనం కలిగింది. 'స్థానచలనం' అంటే ఆవూరు వదిలానని కాదు. పేట మారానన్నమాట. నేను 'క్లబ్' లో కొందరు పెద్దమనుషుల గురించి చెప్పానుగాని, పొగాకు ఇన్‌స్పెక్టర్ శేఖరంగారి గురించి చెప్పలేదు. ఆయన క్లబ్‌లో ఎప్పుడూ మౌనంగా ఉండేవారు. మాటలు వినడం మటుకు ఆయన వంతు. పేకాట బాగా ఆడగల రనుకుంటాను. నేను చూస్తుండగా ఆయన చాలాసార్లు 'షో' 'షో' అంటూ ముక్కలు బల్లమీద పరుస్తూ డబ్బు వసూలు చేసుకుంటూండగా చూశాను. ఆయనంటే నాకు రామశాస్త్రిగారన్నా, కామేశ్వరరావుగారన్నా ఉన్నంత మంచి అభిప్రాయం లేదుగానీ పెద్దమనిషన్న దృష్టితో గౌరవంగా చూసేవాడిని. నేను క్లబ్ పరిసరాల్ని వదిలి ఆయన ఇంటికి బదిలీ అవుతానని కలలో గూడా అనుకోలేదు.

అసలు సంగతేమిటంటే—ఆయన భార్యకి కుక్కలంటే చాలా ప్రీతిట. ఆవిడ కుక్కపిల్లనొక దాన్ని తెమ్మని చాలా పోరు పెడుతోందట. ఆవేళ 'కుక్కపిల్ల దొరికింది' నాటికల్లో పాల్గొన్న కుక్కపిల్లల్లో నన్ను ఆవిడ ఎంచుకుందిట— బొద్దుగా, అందంగా ఉన్నానని. త్వరలో నన్ను ఇంటికి తెమ్మని ఆయనకి చెప్పినా తనకు కుక్కలంటే పడదు గాబట్టి ఆయన పొడిగిస్తూ వచ్చారు. 'ఇవాళ తప్పకుండా తీసుకురమ్మని 'ఫైనల్ ఆర్డర్' ఇచ్చేసింది.' అన్నా రాయన నిట్టూరుస్తూ.

'సరే, ఇవాళే తీసికెడుదురుగాని .... పాపం మంచి కుక్కపిల్లండీ .... అన్నారు రామశాస్త్రిగారు. 'ఒరే సోములూ వీరి యింట్లో దీన్ని దిగబెట్టిరా' అన్నారు.

సరే. ఆ రాత్రే నేను స్థలం మారాను. వెళ్లే ముందు అమ్మ కన్నీళ్లతో సాగనంపుతూ కుక్కల విధులు కొన్ని చెప్పినవే చెప్పింది. 'మా కందరికీ పేరు తేవాలి. వెళ్లిరా' అంది వదల్లేక వదుల్తూ. కొత్త విశేషాలు చూడబోతున్న ఆనందంలో 'అలాగే' అని తలూపి సోములుతో ముందుకు కదిలాను.

నేను మారిన ఇల్లు బాగానే ఉంది. ఆ ఇంట్లో నాకు అన్నీ నచ్చాయి గానీ నచ్చనిది యజమానురాలు ఒక్కతే. ఆవిడ లావుగా, తెల్లగా, 'ఇన్‌స్పెక్టరు' గారి కంటే కొంచెం ఎత్తుగా ఉండేది. ఎప్పుడూ కసురుకుంటూ మాట్లాడేది. సోములు నన్ను దింపుతూ 'అమ్మగారూ'! మీరు తెమ్మన్నది ఈ పిల్లనే కదండీ' అనగానే నా నెత్తిమీద ఒకటి వేసి 'ఆ—దీన్నే. ఎన్నాళ్లకి పంపించారు బాబూ!' అంది విరసంగా. సోములు వెళ్లిపోయాక కొంచెం భయంగా 'సోఫా' కిందకి దూరి దాక్కున్నాను.

'నీపే రేమిటి?' అందావిడ 'సోఫా' కింద నుంచి నన్ను బైటికి లాగి. 'నా కెవరూ పేరు పెట్టలేదు' అన్నా పేరు లేనందుకు కించపడుతూ. 'ఏం పేరు పెడదాం మరి!' అని తనలో తను అనుకుంటూ కాసేపు ఆలోచించి 'ఆఁ .... నిన్ను టామీ అని పిలుస్తాను' అంది నెత్తిమీద ఇందాకటిలానే కొడుతూ. నాకు బాధ కల్గింది. ఆవిడ కొట్టినందుకు కాదు గాని ఆ పేరు పెట్టినందుకు. మొరుగుతూ నా నిరసనని ఆవిడకి తెలియజెయ్యబోయాను. కాని, ఆవిడ వింటుందా? 'టామీ' .... 'నీపేరు టామీ' .... 'టామీ' .... 'టామీ' అని చెవులు పట్టుకు లాగడం మొదలెట్టింది. నాకు తలకాయనొప్పి వచ్చింది. ఈవిడ ఇలా ప్రవర్తిస్తోం దేమిటి' అని. కాని చేసేదేమీ లేక అలా తల వంచుకు ఉండిపోయాను.

కొన్నిరోజుల్లో బ్రతుకు దుర్భరంగా తయారయింది. ఆ యజమానిని ఆవిడ కీలుబొమ్మలా ఆడించడం నాకు చాలా దుఃఖాన్ని కల్గించేది. ఆవిడ గీచిన గీటు దాటగూడదు ఆయన.

* * *

క్లబ్‌కి ఎలా వెళ్లనిచ్చేదో గాని ఎనిమిది గంటల తర్వాత ఒక్క నిముషం ఆలస్యం అయితే ఆవిడ అలిగేది. మొహం ముడుచుకు కూర్చునేది. ఆయనతో రెండు రోజులు ముభావంగా ఉండేది. పాపం ఆయన చేతకానితనానికి నాకు ఆయనంటే జాలి ఎక్కువయిపోయింది. ఒకానొక సంఘటన నా కాయన పట్ల జాలిని ద్విగుణీకృతం చేసింది. అదేమిటంటే...

భారతీదేవి (ఇది ఆవిడ పేరులెండి) ఓరోజు వారపత్రికలో 'కుక్కల పెంపకం' అన్న వ్యాసం చదివింది. అందులో కుక్కల్ని ప్రతి రోజూ సాయంత్రం షికారుకు తీసుకు వెళ్లడం చాలా మంచిదనీ, వారానికోసారి పశువుల ఆస్పత్రికి తీసుకు వెళ్లాలనీ ఉందిట. దాన్తో గొడవ మొదలైంది. ఓరోజు ఆవిడ భర్తతో సాయంత్రం క్లబ్‌కి వెళ్లడానికి తయారవుతూంటే, 'ఏమండీ — మీరు మన టామీని రోజూ సాయంత్రాలు షికారుకు తీసుకు వెళ్లాలి' అంది. 'రోజూ సాయంత్రం షికారుకీ, వారానికోసారి ఆస్పత్రికీ కుక్కల్ని తీసుకువెడితేగాని కుక్కల పెంపకంలో శ్రద్ధ వహించినట్టు కాదని పత్రికలో రాసిఉంది చూశారా!' అంటూంటే ఆయన తెల్లబోయాడు. 'అది గాదు భారతీ' ... అనబోయాడాయన. ఆవిడ వింటుందా? 'పిల్లేదండీ. 'క్లబ్' కి వెళ్లేముందు ఓ అరగంట దాన్ని అలా తిప్పి తీసుకురండి. ఏం మునిగిపోదు' అంది అంతలోనే రుసరుస లాడుతూ. ఆయనేమంటాడు పాపం!

ఇలా ప్రారంభమయ్యాయి దుర్దినాలు. దిగులుగా గొలుసుకు నన్ను కట్టి తల వంచుకు రోడ్డుమీద నడిచిపోయే ఆయన్ని చూస్తే ఎవరికైనా జాలి వేస్తుంది. నాకు మానవ భాష వచ్చి ఉంటే 'మీరంటే నా కెంతో సానుభూతి ఉం' దని చెప్పేవాడిని. అప్పుడప్పుడూ వెనక్కి తిరిగి 'క్షమించ' మన్నట్టు ఆయనవంక చూసినా ఆయన గమనించేవాడు కాదు. 'దీనివల్ల గదా నాకిన్ని కష్టాలు' అన్నట్టు నావంక చూసేవారు. 'నేనేం చెయ్యగలను?'

మా కుటుంబం అప్పుడప్పుడూ నన్ను చూడ్డానికి వచ్చేది. నా కష్టాలు చెబితే వాళ్లు నవ్వేవాళ్లు. 'ఇటువంటి యిళ్లలో మనలాంటి కుక్కలకి ఆశ్రయం దొరకడం పూర్వజన్మలో చేసుకున్న పుణ్యం' అనే వాళ్లతో ఇక నేనేం మాట్లాడగలను?'

మీకు సాయంత్రాలు జరిగే షికారు గురించి చెప్పానుగాని వారానికోసారి పశువుల ఆస్పత్రికి వెళ్లే తంతు గురించి చెప్పలేదు. అది నా పాలిట శాపంగా పరిణమించింది. భారంవారి వీధి ప్రాంతాల కుక్కలకీ మా ప్రాంతపు కుక్కలకీ ఉన్న వైరం సంగతి ఈపాటికి ప్రస్తావించే ఉంటాను. నా దురదృష్టంకొద్దీ ఆ పశువుల ఆస్పత్రి ఆ దారినే అఘోరించింది. మొదటి యాత్రలో నాకు ఆ ప్రాంతాల కౌంటీ కుక్కలు తగల్లేదు గాబట్టి బతికిపోయాను. కాని రెండోవారం దాడి జరిగింది. పది పదిహేను కుక్కలు ఆకాశం ఎగిరిపోయేలా అరుస్తూ నామీదికి వచ్చేసరికి ఆయన హడలిపోయాడు. నాకూ ప్రాణాలు పైకి వచ్చేశాయి. కాని, ఆవేళ ఆస్పత్రి చేరే దారిలో గానీ, ఇంటికి తిరిగిపోతున్నప్పుడుగాని అవేమీ దౌర్జన్యానికి దిగలేదు. నావెంట ఓమనిషి ఉండడం ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది

౭౭ వ పేజీ చూడండి

గాబోలు ....

కాని, మరునటి వారం నేను ఏం జరిగినా అస్పత్రికి వెళ్లగూడదని నిశ్చయించుకున్నాను. ఇంటినుంచి బయటికి వచ్చేక మరేం జరగనీ ఒక్క అంగుళం ముందుకు కదల్నని భీష్మించాను. అసలే ఆయన అర్భకుడు. ఇంత పట్టుబడుతుంటే అంత దూరం ఎలా నడిపించుకు వెళ్తాడు.? 'భారతీ! ఇది మొండి కేస్తోంది.' అన్నాడాయన నిస్ప్రహతో 'రెండు అంటించి లాక్కెళ్లండి' అందావిడ మాటల్ని కార్యరూపంలో పెడుతూ. అయితే నేనేనా తక్కువ తిన్నది ? అసలే ఆవిడతో విసుగెత్తిపోయి ఉన్నా నేమో మీదబడి కరవబోయాను. దాన్తో ఆవిడ ఝాడుసుకుని 'ఛీ ! పాడు కుక్క ! కరుస్తోంది చూడండి నన్ను. విశ్వాసంలేని జంతువు. ఈ వెధవ కుక్క మనకొద్దు. అక్కడే పారేసి రమ్మనండి.' అంది కోపంతో. ఈవిడచేత మాటలు పడ్డందుకు చాలా నొచ్చుకున్నా హాయిగా నా పాత ప్రదేశంలోకి పోతున్నందుకు మనసు వైమరచిపోయింది. ఆయన 'క్లబ్' కి వెళ్లేటప్పుడు వెంట నన్ను అక్కడ వదలడానికి గొలుసుకు కట్టి తీసుకు వెడుతూంటే ఆయనకూ, నాకూ ఆనందంగానే ఉంది—అటువంటి యజమానురాలిని వదిలినందుకు—ఆయన ప్రాణం సుఖపడేలా చేస్తున్నందుకూ.

'క్లబ్' లో ఆయన విషయం అందరికీ చెప్పి నన్ను వదుల్తుంటే మా అమ్మా, సోదరులూ చాలా బాధపడుతూ పక్కన నిలబడ్డారు.

'మా కందరికీ చెడ్డపేరు తెచ్చావు' అంది అమ్మ కోపంగా. నేను శాయశక్తులా ప్రయత్నించాను—నేను చేసిన పని మంచిదేనని చెప్పడానికి. వాళ్లు వింటేగా ? 'ఒక్కసారి కరిచి ఉండాల్సింది !' అని నేను అంటూంటే 'చాల్లే .... చేసింది చాలక' అని గసిరింది అమ్మ. ఇక నేనేం మాట్లాడను ?

తర్వాత అక్కడి నా జీవితంలో ఒక్క అను

"ఏమోయ్! డాక్టర్‌గారబ్బాయ్! మాష్టారు గారు, మీ నాన్నగార్ని పిల్చుకు రమ్మన్నారుగా మీ నాన్నగారేమన్నారేంటి?"

"ఏమంటారు ? నేను రావాలంటే ఐదు రూపాయలు ఫీజు అవుతుందని చెప్పమన్నారు."

కుక్క పిల్ల

47 వ పేజీ తరువాయి

భవం తప్ప చెప్పాల్సినవి మరేంలేవు. ఆ సంఘటన నా మనసులో చెరగని ముద్ర వేసింది. ఆ సంఘటన ని ఎప్పుడు తలచుకున్నా చాలా బాధగా, గుండెల్ని పిండినట్టుగా ఉంటుంది. అది జరగడానికి నేనూ ఓ కారణాన్నేమో అనే శంక నన్ను ఎప్పుడూ పీడిస్తూనే ఉంటుంది. ఐతే ఇప్పుడు నేను చెయ్యగలిగిందేమీ లేదు. తలుచుకు బాధపడ్డం తప్ప.

ఆవేళ సంత రోజు. సంతలో విశేషాలు చూసుకుంటూ వెళ్లి కసాయివాడు ఏమరిపాటుగా ఉన్నప్పుడు వాడిని తెలివిగా మోసం చెయ్యగలిగినందుకు నన్ను నేను అభినందించుకుంటూ వంతెన దాటి 'జనన మరణాల ఆఫీసు' ప్రాంతాలకి వచ్చేటప్పటికి ఇద్దరు అందమైన పిల్లలు ఎదురయ్యారు. అమ్మాయికి ఎనిమిదేళ్లుండవచ్చు. అబ్బాయికి ఆరేళ్లు దాటి ఉండవు. చాలా ముచ్చటగొలిపేలా ఉన్నారు. నన్ను చూడగానే ఆ కుర్రాడు ఆగి, నన్ను పట్టుకుని 'అక్కా ! ఈ కుక్కపిల్ల ఎంత ముద్దొస్తోందే !' అన్నాడు మురిసిపోతూ. 'అవునురా! పట్టుకు వెళదామా ఇంటికి!' అందా అమ్మాయి.

'అమ్మ ఏమీ అనదుగా ?' అన్నాడా చిన్న పిల్లాడు. 'ఊహూఁ .... ఎందుకంటుందేం ?' అని ఆ చిన్నపిల్ల నన్ను ఎత్తుకుని ముందుకు నడిచింది. అలా వాళ్లిద్దరూ నన్ను వాళ్ల ఇంటికి తీసుకువెళ్లారు. వెనకాల మావాడు వచ్చి నన్ను పెంచుకోబోతున్న ఇల్లు గమనించి వెనక్కు వెళ్లాడు. ఆ ఇల్లు మునపటి ఇల్లంత విశాలంగా లేదు గాని పూలమొక్కలతో కళగా కలకలలాడుతూ ఉంది. నాకు బాగా నచ్చింది. ఇంట్లో అన్నీ శుభ్రంగా ఎక్కడి వక్కడ ఉన్నాయి. 'అమ్మా ! అమ్మా ! యిలా రావే ! ఏం తెచ్చామో చూడు.' అన్నాడా కుర్రవాడు.

వాళ్ల అమ్మగారు వచ్చారు. తెల్లగా, కళగల ముఖంతో ఇంత బొట్టు పెట్టుకు వచ్చిన ఆవిడ పట్ల నాకు చాలా గౌరవం కలిగింది.

'ఇదేవిట్రా ! కుక్కపిల్లొకటా మనకు తోడు.' అందావిడ నవ్వుతూ నావంక చూస్తూ.

'ఆఁ ఆఁ. కాదనమ్మా. ఇదొక్కటే పెంచుకుందామమ్మా. చూడు, ఎంత బావుందో ....' అన్నాడా కుర్రాడు.

'సరే—నాన్నగారి నడిగి ఆయన ఒప్పుకుంటే ఉంచండి.'

వాళ్ల పెద్దమ్మాయి (హైస్కూల్లో చదువుతోంది) కూడా నన్ను ఉంచాలని పట్టుబట్టడంతో వాళ్ల నాన్నగారు కూడా ఒప్పుకున్నారు. ఇక్కడ కొన్ని నెలలు చాలా హాయిగా గడిచాయి.

అవి వేసవి శెలవులు. పెద్దపిల్ల ఎస్. ఎస్. ఎల్. సి పరీక్షలు వ్రాసి, ఫలితాలకు ఎదురుచూస్తోంది. వాళ్ల నాన్నగారు పెళ్లిసంబంధం ఖరారు చేసుకు రావడం అతి కష్టంగాని సాధ్యంగాలేదు.. 'పదివేలు కట్నానికి కానీ తగ్గరని, పెళ్లికొడుకు ఇంజనీరింగు చివరి సంవత్సరంలో ఉన్నాడనీ మాటల సందర్భంలో నాకు అర్థమైంది. బడిపంతులు ఉద్యోగం చేసేఆయనకి అంత డబ్బు పుట్టించడం సమస్య అయినప్పటికీ పొలం ఉన్నది కాస్తా అమ్మేసి ఈ సంబంధమే ఖరారు చేసుకోవాలని ఆయన పట్టుబట్టారు. పెళ్లిచూపులు, తాంబూలా లిచ్చుకోవడం లాంటి తంతు జరిగిపోయింది. శుభలేఖలు కొట్టించడం, పెళ్లికి పందిరి వేయించడం, నానా హంగామాతో ఇల్లంతా కళకళలాడుతూ ఉంది.

ఉండగా ఇంట్లోవాళ్లందరికీ చావుదెబ్బలాటి సంఘటన జరిగింది. ఆరాత్రి వాళ్లింట్లో దొంగలు పడ్డారు.

ఆవేళ రాత్రి ఊళ్లో ఏవో ఉత్సవాలు జరుపుతున్నారు. వోచోట హరికథ జరుగుతుంటే నేనూ మరో నలుగురం వెళ్లి ప్రొద్దుపోయేదాకా అక్కడ కూర్చున్నాం. రాత్రంతా రోడ్లమీద తిరుగుతూ 'క్లబ్' ప్రాంతాల్లో గడిపి, ఎండ బాగా ఎక్కాక ఇంటికి తిరిగి వెళ్లాను.

అప్పుడు తెలిసింది ఘోరవార్త. చిన్నపిల్లలు ఇద్దరూ దిగాలుపడి వరండాలో కూర్చున్నారు. పెద్దపిల్ల గడపలో కూర్చుని వెక్కివెక్కి యేడుస్తోంది. నా మొహం వాళ్లకి చూపించ బుద్ధికాలేదు. వెనక్కి వచ్చేశాను. దారిలో జనం చెప్పుకుంటున్న మాటల్ని బట్టి ఎంత దారుణం జరిగిందో అర్థమైంది. రాత్రి వచ్చిన దొంగలు పెట్టె తెరుస్తున్న సమయంలో ఆయనకి మెలకువ వచ్చిందట. కానీ దొంగల్లో ఒకడు చేతిలో కర్రతో బలంగా తలపై మోదడంతో ఆయన స్పృహతప్పి పడిపోయారు. ఆవిడనీ స్పృహతప్పేలా కొట్టి విలువైన వస్తువులన్నీ సంగ్రహించి అదృశ్యమైపోయారు..... ఈ ఘోరం తలచుకుంటూంటే దుఃఖం ఉప్పెనలా ముంచుకువచ్చింది.

'రాత్రి యజమాని ఇల్లు వదిలి వూళ్లోకి పోవడం స్వామి ద్రోహం కదా ? .... తల వంచుకుని వెనకదారి పట్టాను. 'క్లబ్' చేరి ఈ వార్త అందరి చెవిన వేసేసరికి అందరూ ఆ కుటుంబంమీద చాలా జాలిపడ్డారు. 'ఇందులో నీ తప్పేం లేదు. నీకు మటుకు ఇలా జరుగుతుందని ఏం తెలుసు. నువ్వేం కలగనలేదు కద !' అని నన్ను ఓదార్చబోయారు. కాని, నాకు వూరట చిక్కలేదు. ఎంతసేపూ ఆ చిన్న పిల్లల దుఃఖం గుర్తుకువచ్చి గుండె తరుక్కుపోయింది.

నాలుగైదు రోజులు గడిచాయి. ఈ నాలుగైదు రోజుల్లోనూ ఆ యింటి యజమానికీ, యజమానురాలికీ ఎలా ఉందో నన్న ఆందోళన పీడిస్తున్నా అటువైపు వెళ్లడానికి మొహం చెల్లలేదు. చాలా దిగులుగా రోజులు గడపసాగాను .... ఒకరోజున మనశ్శాంతికోసం వూరికి చాలా దూరం ఒంటరిగా నడిచిపోతున్నాను. "రాధ" (పెద్దమ్మాయి పేరు అనూరాధ) గురించి ఆలోచనలు రాసాగాయి. 'పాపం డబ్బంతా పోయింది గదా, ఇక ఆ 'ఇంజనీరు' ఈమెను పెళ్లాడ్డానికి అంగీకరిస్తాడా ? అంగీకరించడు కాబోలు. ఆమె ఎంత బాధపడుతోందో....' ఆలోచనలతో గుండె బరువెక్కిపోయింది. ఇలా ఆలోచిస్తూ మలుపు తిరుగుతూ రెండడుగులు వేసేసరికి ప్రమాదం జరిగిపోయింది.

ఏదో గట్టి పదార్థం ఒంటికి తగిలినట్టు మట్టుకు జ్ఞాపకం. స్పృహతప్పిన కాస్సేపు అలా రోడ్డుమీదే పడిఉన్నాను. కళ్లు తెరిచి చూసేసరికి నా పక్కన ఒక అబ్బాయి ఓంగి కూర్చుని నావంకే ఆదుర్దాగా చూస్తున్నాడు. కళ్లు తెరవ

గానే 'ఏయ్ డ్రైవర్ కళ్ళు తెరిచిందోయ్. బ్రతికే ఉంది. ఇలారా' అని అరిచాడు ఆనందంగా. తెల్లటి డ్రస్సుల్లో, బూట్సు వేసుకున్న ఆ కుర్రాడు చాలా బావున్నాడు. ధనవంతుల బిడ్డ అని చెప్పకనే తెలుస్తోంది.

'ఇంకొంచెం 'స్పీడు' గా వస్తే చచ్చిపోయుండేదండీ....' అంటూ వచ్చాడు డ్రైవరు కారు ప్రక్కనించి. నా ప్రక్కన నిలబడి ఆ అబ్బాయి చెయ్యి పట్టుకుని లేవదీస్తూ. 'లెగండి బాబూ ! పోదాం. దీనికేం దెబ్బ తగల్లేదు' అన్నాడు. ఆ అబ్బాయిని. 'ఈ కుక్కపిల్లని కూడా ఎక్కించు. ఇంటికి తీసుకుపోదాం. నేను దీన్ని పెంచుకుంటాను.... ఎలా చూస్తూందో చూడు. చాలా మంచి కుక్కపిల్ల' అన్నాడు. 'డ్రైవర్' చాలా క్రూరుడిలా ఉన్నాడు. 'ఇంకా నయం ! ఇలాంటి కుక్కలేం ఖర్మ బాబూ మీకు ? ఇంటినిండా మంచి మంచి జాతికుక్కలున్నాయిగా ! చాలవూ !' అని కోపంగా నావంక చూశాడు. ఆ అబ్బాయి మటుకు డ్రైవరు మాట వినలేదు.

'ఇదుగో. ఇది రాకపోతే కార్లో నేనూ యింటికి వెళ్లను' అన్నాడు.

నాకు ఆ కుర్రాడి పట్టుదల చూసి ముచ్చట వేసింది. 'కుర్రాడంటే యిలా ఉండాలి' అనుకున్నాను. 'డ్రైవర్' ఇక విధిలేక నన్ను కూడా ఆ అబ్బాయితోబాటే ఆ ఖరీదైన 'కారు' లో ఎక్కించి ముఖం చిట్లించి కూర్చున్నాడు. కారు కదిలింది.

కొన్ని వందలమైళ్ళు వెళ్ళాక మా కారు ఒక క్రొత్త వూళ్ళో ఆగేవరకూ హాయిగా మెత్తటి పరుపులమీద కూర్చున్నాను. మధ్యలో మా మధ్యేం సంభాషణ జరగలేదు గాని, ఆ అబ్బాయి నా తల నిమురుతూ కూర్చున్నాడు.

ఆ వూరిపేరు 'చింతలపల్లి' అని నాకు తరవాత తెలిసింది. ఆ అబ్బాయివాళ్లు రాజులు. వాళ్ల నాన్నగారు చాలా ప్రసిద్ధిపొందిన ధనవంతులు. పెదబాబుగారి మేడ చూస్తేనే నాకువాళ్ల భాగ్యం అర్థమైంది. వాళ్ల మేడలాటి భవనాన్ని ఈ ప్రపంచంలో నే నెక్కడా చూళ్ళేదు.

కారు ప్రహరి లోపలికి వెళ్లి ఆగాక నన్ను ఎత్తుకుని ఆ అబ్బాయి కారు దిగాడు. ఎదురుగా కన్పిస్తున్న స్తంభాలకి కట్టివున్న కుక్కలు నా దృష్టి నాకర్షించాయి. ఆ రెండు 'అల్సేషియన్' జాతి కుక్కలూ వదిలితే నన్ను మింగేద్దామన్నంత భయంకరంగా చూస్తూ అరుస్తున్నాయి. ప్రక్కనే రెండు పొట్టి జాతికుక్కలు కూడా శాయశక్తులా అరుస్తూ ముందు కాళ్ల మీద లేస్తున్నాయి. ఓ విచిత్రమైన కుక్క ఒంటి నిండా మచ్చలతో భీకరంగా చూస్తూ బాబుకి తోకాడిస్తూ నిల్చుంది.

వీటిని గమనించకుండా బాబు లోపలికి నడిచాడు. (ఆ కుర్రాడి పేరు 'రాజబాబు' ట) తిన్నగా మేడ మెట్లెక్కి ఓ విశాలమైన గదిలోకి వెళ్లి ఆగాడు. ఆ గదిలో ఓ స్త్రీ 'సోఫా' లో కూర్చుని పత్రిక చదువుకొంటోంది. 'అమ్మా ! ఈ కుక్కపిల్ల చూడు' అన్నాడా అబ్బాయి నన్ను తివాసీమీద దింపి. నన్ను చూసీ చూడగానే ఆవిడ చటుక్కున లేచి నిలబడ 'ఛీఛీ' అంది. నేనేదో చూడరాని వస్తువు నైనట్టు. 'ఇలాంటి పాడు కుక్క ఎక్కడ దొరికిందిరా ?' అంది 'డ్రైవర్' ని పిలిపించి 'ఏయ్ డ్రైవర్ ! ఎందుకు మోసుకొచ్చావ్ దీన్ని ?' అంది గుడ్లురుముతూ.

'చెప్పానండమ్మగారూ ! మీరు తిడతారని. అబ్బాయిగారు వింటే గదండీ !' అన్నాడతను వినయంగా.

'అమ్మా ! ఏమైనా సరే, నేను దీన్ని వదలను. దీనికి 'సీజర్' అని పేరు పెడతాను. 'సీజర్.... సీజర్!' పేరు నీకు బావుందా ? సీజర్ !' అన్నాడా అబ్బాయి నన్ను ఎత్తుకుంటూ. బావుందన్నట్టు తోక వూపాను. రాజబాబు అమ్మగారు ....

'సరే. మీ నాన్నగారు దీని సంగతి కనుక్కుంటారులే' అని కోపంగా వెళ్లిపోయింది.

తరువాత నేను చాలా ఆలోచనలో పడ్డాను. పెదబాబుగారు వచ్చేవరకూ రాజబాబు పర్యవేక్షణలో నాకు బాగానే గడచినా నా మనసులో వాళ్ళ నాన్నగారు ఏమంటారో నని భయంగానే ఉంది. ఇంతలో వాళ్ల నాన్నగారు రాజబాబును పిలిపించారు. 'ఒరే బాబూ ! నీకీ పాడు కుక్కేమిటిరా ? కొత్త 'సిల్కీసిల్కీ' నొకదాన్ని బెంగుళూర్‌నించి తెప్పిస్తాను. దాన్ని వదిలేసి రమ్మను. నామాట వినమ్మా.' అన్నారు. లాలిస్తూ. కాని, బంగారుకొండలాంటి రాజబాబు 'ఊహూఁ, నాకు 'సీజర్' కావాలి' అన్నాడు పట్టుదలగా. ఇక వాళ్ల నాన్నగారు ఏమీ అనలేక 'సరే నీ యిష్టం. కానీ, దాన్ని మా గదుల్లోకి రానిస్తే కాళ్ళు విరగ్గొడతాను' అని కోప్పడ్డారు.

ఆ రోజునుంచీ నేను రాజబాబు నీడనయ్యాను. ప్రతి క్షణం అతనితోనే ఆడుకునేవాడిని. నాకు సమస్త సదుపాయాలు ఎంతో జాగ్రత్తగా చూసేవాడు. ఇది మిగిలిన కుక్కలకి దుస్సహం అవడం నాకు అర్థమైంది.

ఇలా రెండు వారాలు గడిచాయి.

ఒకరోజు ఇంట్లో ఏమీ తోచక అలా వీధిలో తిరుగుతున్నాను. అటూ ఇటూ పరికిస్తుండగా అంతకుముందు నేను చూడని ఓ కుక్క కన్పించింది. కొందర్ని చూడగానే ఎందుకో మంచి అభిప్రాయం వెంటనే ఏర్పడుతుంది. పలకరించి స్నేహం చేసుకున్నాను.

'నిన్నిప్పుడు రాజబాబు చాలా ప్రేమగా చూస్తున్నాడు కదూ' అంటే 'అవు' నని చెప్పాను.

'ఇంకెన్నాళ్ళలే....' అని తన నవడం ఆశ్చర్యం కలిగించింది. కాని, ఆ కుక్క చెప్పిన కథ విన్నాక నా గుండెలో రాయి పడ్డట్టయింది. రాజబాబు తన్ను గూడా ముందు కొంతకాలం పెంచి, తోటమాలికి యిచ్చేశాడట. మోజు తగ్గిపోయాక.

'ఇంట్లోవాళ్లందరికీ నచ్చే పని ఒకటి చేస్తేగాని నీకిక అక్కడ స్థానంలేదు' అని చివరి మాటగా చెప్పేసి ఆ కుక్క తరువాత కలుద్దామని కదిలిపోయింది.

తను చెప్పింది సమంజసంగా తోచింది. ఐతే ఆచరణలో పెట్టడం ఎలా ?

మర్నాడు సాయంత్రం రాజోలునుంచి ఎవరో డాక్టరుగారి కుటుంబం వచ్చింది. పెదబాబుగారి స్నేహితులట. సకల మర్యాదలు జరిపి చాలా ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించారు. సాయంత్రం అయిదారు గంటలవుతోంటుండగా మేడమీది తివాచీ గదిలో వాళ్ల మాటలు విందామని నేనూ చేరాను. వాళ్ళు నగల గురించీ, సినిమాల గురించీ మాట్లాడుతోంటే నచ్చక నేను యిటూ అటూ చూస్తోండగా నా చూపు ఓ బలిసిన పందికొక్కుమీద పడింది.! డాక్టరుగారు రహస్యాలు కాబోలు మాటల్లో మునిగిపోయి పక్కన 'సాస' ర్లో పాలు ఈ పందికొక్కు తాగుతుండడం గమనించడంలేదు. నాలో రక్తం ఉరకలు వేసింది. ఆ పాడు జంతువుని చీల్చి చెండాడి అందరి అనుగ్రహం సంపాదించాలని నిర్ణయించుకుని, భగవంతుణ్ణి తలుచుకుని తటాలున ముందుకు దూకి ఆ దుష్టప్రాణి మెడ పట్టుకు విసిరాను.....

'అమ్మోయ్' .... 'ఏయ్ ఫీనా ! ఫీనా !'' అని కేకలూ, వెనకనుంచి ఏడుపు వినరావడంతో ఒక క్షణం ఆగి ఆ పందికొక్కు ఏం చేస్తోందో ఒకసారి చూశాను. నా ఆశ్చర్యం అవధులు దాటింది.

ఆ జంతువు 'ఫో ! ఫో' మని మహాగ్రహంతో అరుస్తోంది.

నాకు మూర్ఛ వచ్చినట్టయింది. ఇంకా జేసి ఇది పిన్న కుక్కపిల్లనట. పాలు తాగుతోంటే పందికొక్కుగా పొరబడింది. ఓ కుక్కని చూశా !

నా పెళ్లి....

తుంగతుర్తి విశ్వనాథం.

ఆయ్యో !
ఎవరా వెళ్ళేది
ఇటు వస్తారా ఒకసారి
నా జాతకం చూస్తారా కడసారి
ఉందా నాకు కాంతాయోగం?
వదుల్తుందా నాకు ఈ దుర్యోగం
అవుతుందా నాకు వివాహం ?
హరిస్తోంది నన్ను ఈ దాహం
ఏమిటో ఈ పెళ్లిళ్ళు
ఎలా పడతాయో మూడు ముళ్ళు
అర్థం కాదు నాకుమాత్రం
తెలుసా మీకు సూత్రం
నాన్నకు కావాలి కట్నం ముల్లె
అమ్మకు కావాలి పల్లెటూరిపిల్లే
చూచాను పిల్లల్ని నేను కోట్లు
మచ్చుకైనా లేవు వారిలో లోట్లు
నచ్చరేదు మా వారికి
మెచ్చలేదు వాళ్ళెవరిని
పిచ్చెత్తుతోంది నాకు
పుచ్చుకుంటాను విషపాకు
అదుగో వస్తోంది నా ప్రేయసి
అంద చందాలు చిందే సరసి
అడుగుతాను నా హృదయేశ్వరిని
అంగీకరిస్తుందేమో నా గాంధర్వాన్ని
ఆఁ! ఉందా అభ్యంతరం?
వేరేలేదే గత్యంతరం
చెప్పమంటాను గణపతినే పెళ్లి
ఎప్పుడౌతుందో నా పెళ్లి !?

వా నెత్తిమీద ఒకేసారి రెండు చేతిసంచులూ, ఒక గొడుగూ పడ్డాయి. తెలివి తెచ్చుకుని పక్కనే ఉన్న 'సోఫా' కిందికి దూరాను.

ఆ అమ్మాయి ఆ కుక్కపిల్ల నెత్తుకుని ఒళ్లంతా నిమురుతూ ఏడుపు మొదలెట్టింది. వాళ్లమ్మ గారూ, మా యజమానురాలూ 'నిర్మలా!' ఏడవకమ్మా ! ఏం అవలేదులే. ఆ కుక్కని ఈ ఇంట్లో ఇంక ఉంచముగా' అని ఓదార్చడం మొదలెట్టారు. ఇక మా యజమానురాలు 'ఒరే వెంకన్నా ! ఈ పాడు పక్కని దొడ్లో కట్టేసెయ్యి. రేపు గోదావరి అవతల పారేసి రమ్మంటాను' అంటోంది. వెంకన్న వచ్చి సైగ చెయ్యగానే 'సోఫా' నుంచి బయటకు వచ్చాను.

కుక్కపిల్ల

నేను బయటకు వెంకన్నతో వెళ్లిపోతోండగా కూడా కొంప మునిగిపోయినట్టు 'భౌ!భౌ' మని మొరుగుతూనే ఉందా కుక్కపిల్ల..... 'ఇదుగో! వదుల్తే నిన్నేం చేసిపారేస్తానో తెలుసా' అంటూ....

ఆ రాత్రి అమావాస్య కాబోలు చీకటిగా, చాలా చీకటిగా ఉంది. ప్రపంచంలో చైతన్యమంతా స్తంభించినట్టు అంతా నిశ్శబ్దంగా భయంకరంగా ఉంది. దిగులుగా స్తంభం పక్కన కూర్చున్నాను. నాలుగు వైపులా తలుపులువేసి వెంకన్న నన్ను కట్టకుండానే వెళ్లిపోయాడు. సాయంత్రం సంఘటన తలచుకుంటే నవ్వూ, విచారమూ కలుగుతున్నాయి. ఇక నా గతి ఎక్కడో అనుకుని దిగులు పడుతూండగా ....

ఎక్కడో—కొద్ది దూరంలోనే చిన్న చప్పుడైంది.... ఎవరో దూకినట్టు. చెవులు రిక్కించుకు విన్నాను. మా అమ్మ అభిప్రాయం ప్రకారం, కుక్కలు ఏదేనా చప్పుడు వింటే గొంతెత్తి ఇల్లెగిరిపోయేలా అరవాలి. కాని, నేను బొత్తిగా ఒప్పుకోను. బుర్ర ఉపయోగించాలి గాని, అరచి ప్రయోజనం ఏమిటి ?

ఇంతలో ఆ యింట్లో ప్రవేశించే దురూహతో ఆ 'వ్యక్తి' కిటికీ కమ్మీలు వంచుతున్నాడు. చాలా బలవంతుడిలా ఉన్నాడు. చాలా తక్కువ కాలంలో పని ముగించి శరీరాన్ని అతనవతలికి చేరవేశాడు. నాకు దానిలో దూరి అతని వెనక పడడం సులభంగా నెరవేరింది. మేడ మెట్లు ఎక్కడం కూడా అతని వెనకాల చాలా జాగ్రత్తగా చేశాను. ఏ చిన్న శబ్దం వచ్చినా పసిగట్టి కాలికి బుద్ధి చెప్పడూ ?

భోషాణం ముందు కూచుని ఆత్రుతగా తెరచి వేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్న ఆకారాన్ని చూస్తూ నిలబడ్డాను. ఏం చెయ్యాలి ? పక్క గదిలోనే యజమాని నిద్రిస్తున్నారు. అరిస్తే తుపాకి పట్టుకురారూ ? కాని వచ్చేవరకూ ఈ మహానుభావుడు ఇక్కడే ఉంటాడా ?

'ఏది అయితే అదే కాని' మ్మని ఇల్లెగిరిపోయేలా అరుస్తూ ఆ దొంగ కాలు శాయశక్తులా పట్టుకున్నాను. అతను విడిపించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ హడిలిపోతుండగా మరు క్షణంలో ఆ గదిలో దీపం వెలిగి పెదబాబుగారు తుపాకీని గురి పెట్టారు.

ఇక ఆ తర్వాతేం జరిగిందీ చెప్పనక్కర్లేదు. మర్నాడు నన్ను గోదావరి అవతలి తీరానికి పంపలేదని సులభంగా వూహించుకోవచ్చు. యజమానికీ, యజమానురాలికీ ప్రీతిపాత్రుణ్ణయ్యానని వూహించడం కష్టం కాదనుకుంటాను.

రోజులు హాయిగా, తేలిగ్గా దొర్లిపోతున్నాయి. రాజోలు వెళ్లి అందర్నీ ఒకసారి చూసి రావాలన్న కోరిక తప్ప వేరే కోరికలూ ఆశలూ లేవు. ఇంత ఆదరంగా చూసే యజమానులవద్ద రాజబాబు పెరిగి పెద్దవాడవుతూంటే చూసి ఆనందిస్తూ ఈ గడ్డిలో పడుకుని ఎంతకాలమైనా హాయిగా దొర్లించవచ్చు ......

చీకటి లోకాన్ని పూర్తిగా కప్పివేసింది. నల్లటి... పొగలాంటి .... కాటుకలాంటి చీకటి .... కాని, ఇంత నలుపునీ ధిక్కరిస్తూ ఆకాశంలో చంద్రుడు నక్షత్రాలతోబాటు మనోజ్ఞంగా నవ్వుతున్నాడు.

పెదబాబుగారి యింట్లో కుక్కలన్నీ నిశ్చింతగా గస్తీ తిరుగుతున్నాయి.

(శ్రీ శ్రీ పద్యం, 'ఉడ్‌హౌస్' గద్యం ('ది మిక్సర్' చదివాక.) ★